

Forfatter: ?

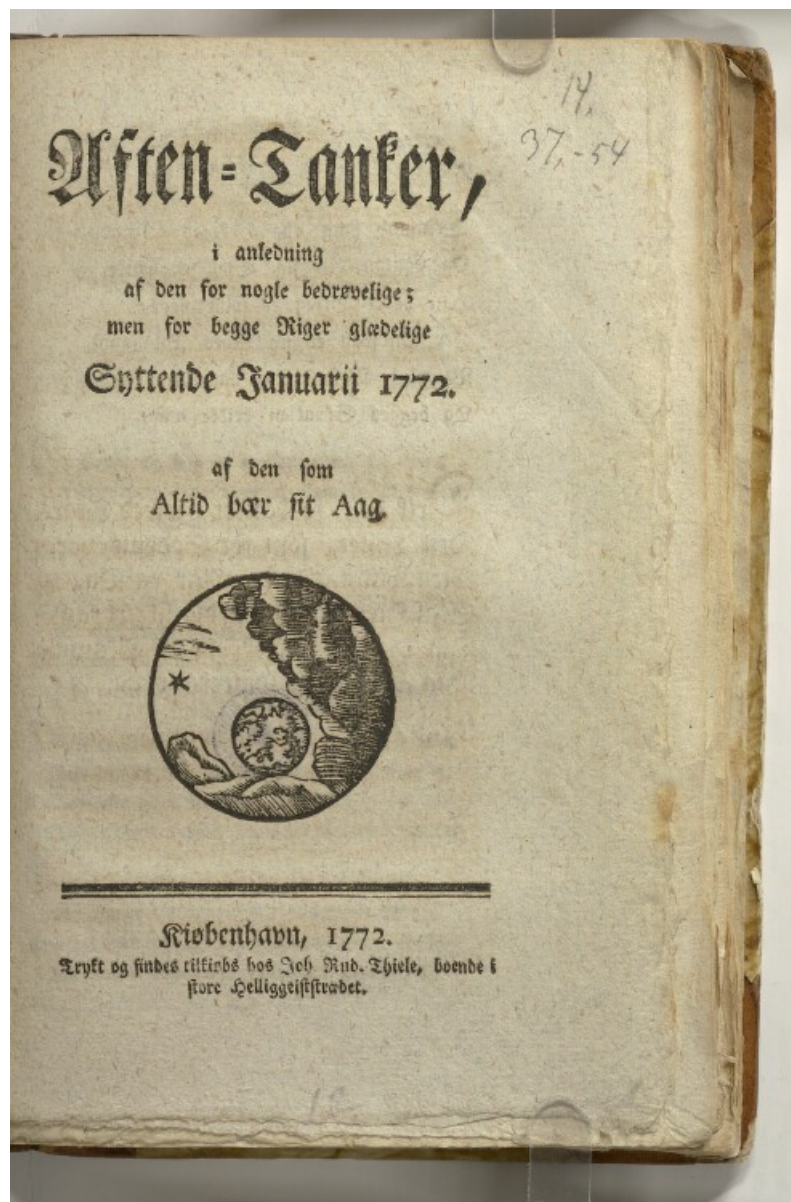
Titel: Aften-Tanker, i anledning af den for nogle bedrøvelige; men for begge Riger glædelige Syttende Januarii 1772. af den som Altid bær sit Aag.

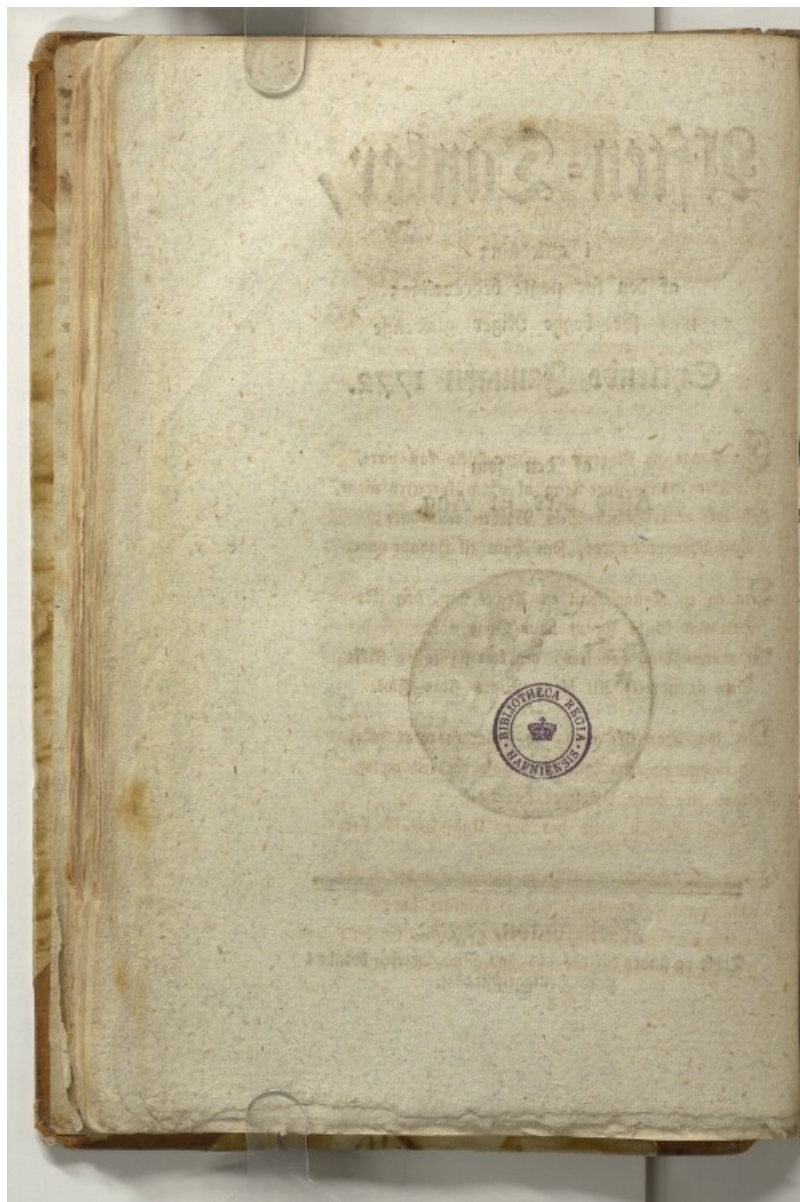
Citation: ?: "Aften-Tanker, i anledning af den for nogle bedrøvelige; men for begge Riger glædelige Syttende Januarii 1772. af den som Altid bær sit Aag.", i ?: *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4*, J.R. Thiele, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_004-shoot-workid2_004_014/facsimile.pdf (tilgået 08. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 4

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

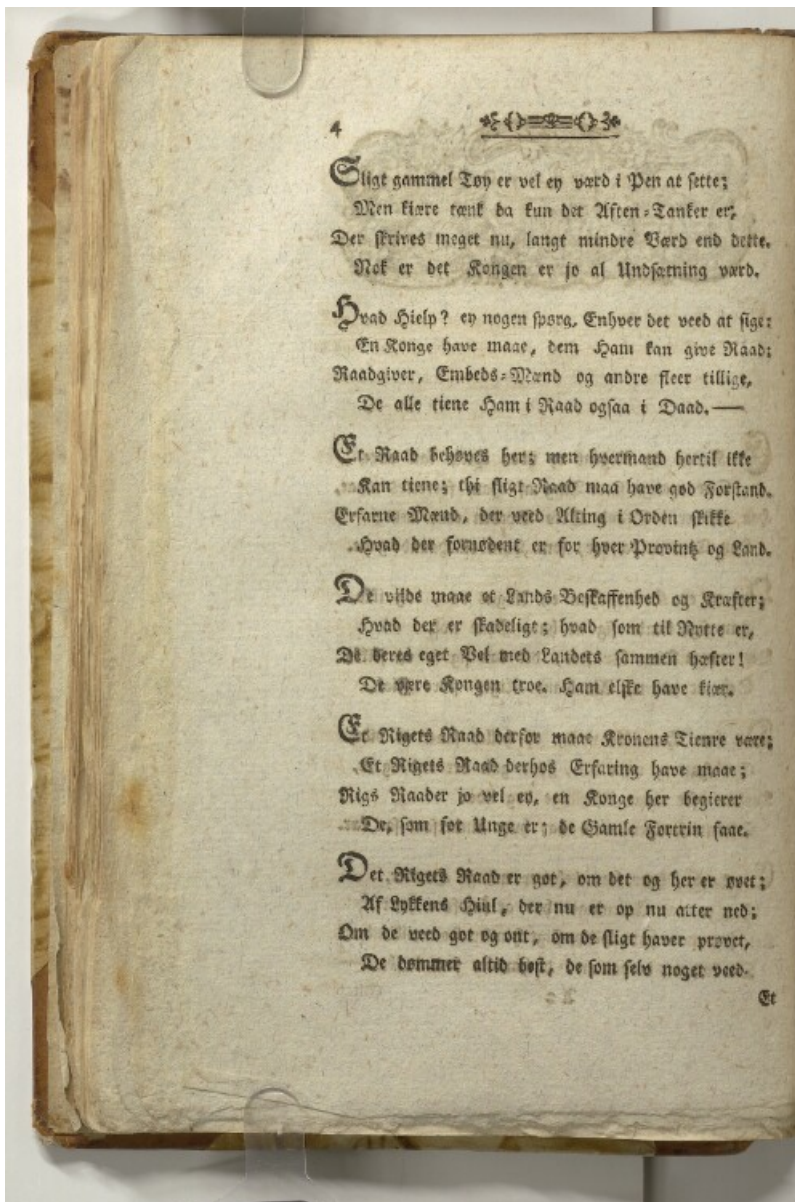

En Konge og Regent ey uden Hielp kan være,
Der mange store Ting af Ham forrettes maate,
Han ikke er i Stand Selv Byrden eene bære;
Han Tienerer da tar, som Ham til Haande gaae.

Om og en Konge Han en Argus var, dog ikke
Han sig kunde sig at have Dyrke nok,
Der mange Ting her sees, det kan sig jo ey stille
Selv at udrette Alt blant Riges store Flok.

Det som Han ikke veed, ey heller faaer at vide,
Det Han ey rette kan, hvor galt det end og er,
Derfore ofte maae Ukydige dog lide:
Skiont Kongen altid har hver Undersaat saa kær.

En Konge, siger jeg, behøver mange Hænder,
Han mange Gierninger har at fuldføre her:
Kort sagt maae have Hielp, sigt Himlen Ham tilkiender:
Det kommer derpaa an, de handler som de bær. —

Sligt gammel Toy er vel ey vord i Pen at sette;
Men kiære tænck da kun det Aften-Tanker er;
Der skrives meget nu, langt mindre Vord end dette.
Nef er det Kongen er jo al Undsætning vord.

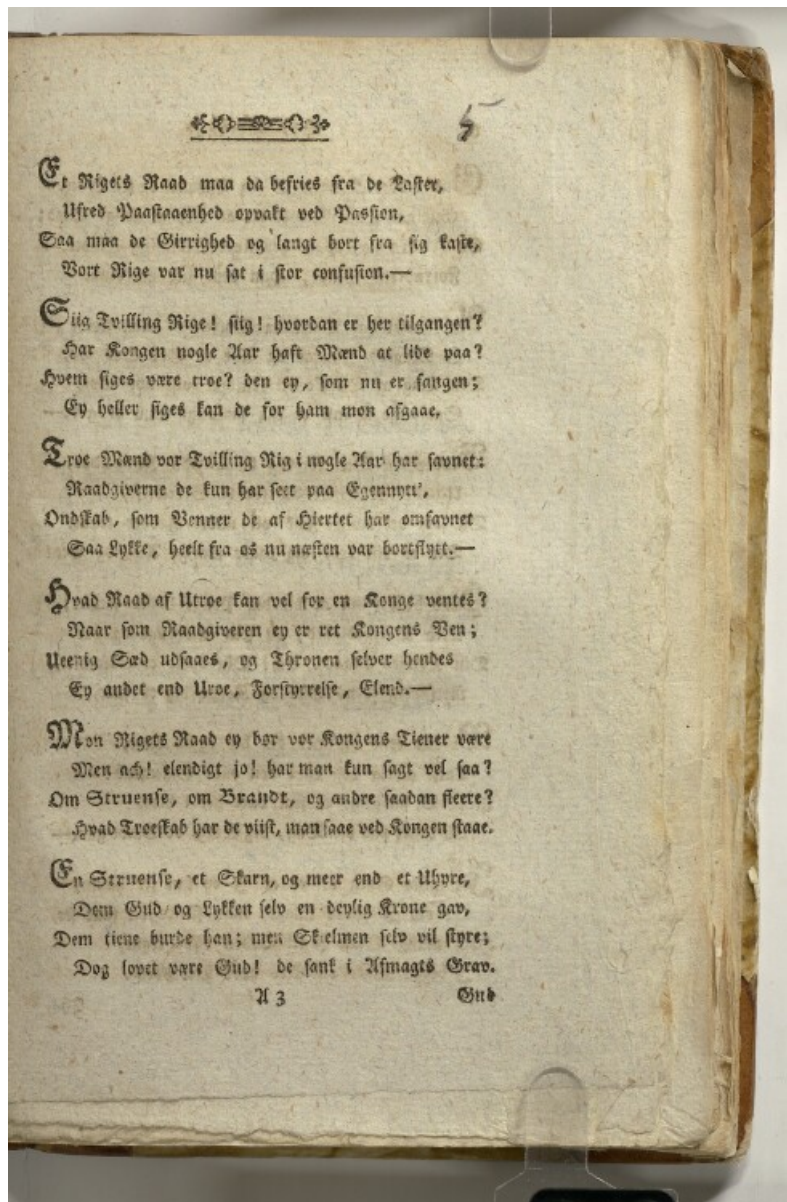
Hvad Hielp? ey nogen spora. Enhver det veed at sige;
En Konge have maae, dem Ham kan give Naad;
Naadgiver, Embeds-Mænd og andre steer tillige,
De alle tiene Ham i Naad ogsaa i Daad. —

Et Naad behoves her; men hvormand hertil iffe
Kan tiene; thi sligt Naad maa have god Forstand.
Erfarne Mænd, der veed Alting i Orden stikke
Hvad der fornødent er for hver Provintz og Land.

De vilde maae et Lands Beskaffenhed og Krafter;
Hvad der er skadeligt; hvad som til Nytte er,
At bered eget Vel med Landets sammen hæfter!
De høre Kongen troe. Ham elcke have kiære.

Et Rigets Naad derfor maae Kronens Tiene være;
Et Rigets Naad derhos Erfaring have maae;
Rigs Naader jo vel ey, en Konge her begierer
De, som set Ange er; de Gamle Fortrin faae.

Det Rigets Naad er got, om det og her er vort;
Af Lykkens Hiul, der nu er op nu atter ned;
Om de veed got og ont, om de sligt haver prøvet,
De demmer altid best, de som sels noget veed.

Et Rigets Raad maa da befries fra de Daster,
Ufred Naaskaenhed oppaak ved Passion,
Saa maa de Girrighed og langt bort fra sig kaste,
Bort Rige var nu sat i stor confusien.—

Siig Tvilling Rige! sig! hvordan er her tilgangen?
Har Kongen nogle Nar haft Mænd at lide paa?
Hvem siges være troe? den ep, som nu er satgen;
Ey heller siges kan de for ham mon afgaae.

Troe Mænd vor Tvilling Rige i nogle Nar har savnet:
Raadgiverne de kun har seet paa Egenmyr,
Ondskab, som Venner de af Hjertet har omfavnet
Saa Lykke, heelt fra os nu næsten var bortflytt.—

Hvad Raad af Utroe kan vel for en Konge ventes?
Naar som Raadgiveren ey er ret Kongens Ven;
Ueenig Sæd udsaaes, og Thronen selver hendes
Ey andet end Urae, Forsyrelse, Elend.—

Mon Rigets Raad ey bør vor Kongens Tiener være
Men a! elendig jo! har man kun sagt vel saa?
Om Struense, om Brandt, og andre saadan flere?
Hvad Troeskab har de vilst, man saae ved Kongen staae.

En Struense, et Skarn, og meer end et Uhyre,
Dem Gud og Lykken selv en deylig Krone gav,
Dem tiens burde han; men Skelmen selv vil styre;
Dog lovet være Gud! de sank i Aftmagts Grav.

Gud reddet Kongen ud fra Dørnier og fra Løver.
Gud gav Ham Styrke til at troe et arligt Sind;
En Sultana, Hun den store Dronning Kløver.
Fjotrædens Magt, Hun dem her overvind.

Ah! mærkelige Dag! da Sytten vi mon skrive
I Maaned Januar og Klar et Sny Sny To,
Den Dag af Danske vil erkjendret vist nok blive,
Saalænge Dansk er til; saalænge Gud er god.—

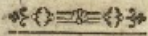
Bedrøvelige Dag for dig du Lands Fjotræder,
Ugudelige Siæl du stolte Struensø,
Du som det danske Folk vil under Fodder træde,
Der er vist over dig raabt mange Ah, og Vee!

Had hielyer nu at du dig Penge havde samlet;
Med Uretfærdighed, du som misbrugt og har
Din Konges Naade. Ah! Din Lykke er forfæmlet,
Retfærdighedens Gud og Konge dig en spar,

Vi alle eene vil med dig her ogsaa blive,
Tænk aldrig dog en i den onde Galeskab!
Nej! Vi saalænge vi skal være her i Live,
Vil tænke paa den Dag, dig Sorg, os Glæde gav.—

Jer meste Sorg vel er at I en kan jer hævne.
O! om I havde Magt, man skulde da faae se,
Hvor mange Siæle I til Døden vilde tegne,
I begge Riger vist blev hørt Bedrøvelse.

Taa

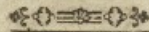

Sag rette Sorrig an, som døden ikke bringer;
Fortryd Jer Synd, fald ned for Naadens blide Stoel;
Fly ind til Gud med Tillids lette Vinger,
I Glæde hilset da skal naae af Naadens Coel.

Hver Siæl Jer ønsker sigt; men maaske I vil ikke;
I som troer ingen Gud, I siger maaske nej?
Seg tvivle paa at I til sigt vil Eder stikke,
Vel an! saa gaar da hver, sin egen Skiebnes Vey.

Her ingen søger for I frelset monne være.
Hver kiertlig Underfaat nu glæder sigder sig,
Vivat! Kong Christian vi alle nu frembaer,
Lykselig Dag, i Dag da vor Christian er frie.

Hver Underfaat i Dag af Glæde vist vil svinge
Paa denne Dag, saa lange han er til
Og det af Hjertens Grund, hver pruiser nu vor Konge,
Det som jeg her i nu, saa kort optegne vil:

Du grov en Grav, du Scruesse,
Du eens dog var en;
Du styrket vores Vel her muske see,
Det anderledes gif, du græder nu vi see.
Gud styrket dig, du gif din Vey
Til Fængsel, Plage, Straf, hvor siden,
Vi glæde lykkelig i Noe nu sidder Eiden;
Din Lige ingen veed,
Ey ønsker det at see.
Vi Loosang Herren sungen
Med Hjerte Mund og Tunge.

D! store Gud, dit Navn var evig æret!
For du det magte see vor store Christa
Blev dragt af Snaren, som Ham havde nær fortæret,
Vor store Dronning, vi ey glemme kan;—
Den store Julian, af Gud udvalgte Stal,
Der ønsker Kongens og vort Tvilling Rigets Vel.—
Hovalltet Friderik vor Konges Brøder skal,
Dit Navn skal agtes højt af hver en Sjal her.—

D! naaderige milde Gud!
Styr og bevar vor Konge!
For Hannem baade ind og ud!
Leg Wiisdom paa hans Tunge!
Bind Trende Hjertes fast!
Lad Eenighed regere!
Forstørre i Graven fast!
Du vor Beskiermer være!

